

הצדדים, וללקט רוחות ונשות, שיתיה כבוד הקדוש ברוך הוא למללה ולמטה. שבל מילא מתעסק בפריה ורבייה, מקטין את הדריות של רבונו שלא ימצא בעולם הזה, וגורם שלא תשרה שכינה בעולם הזה. כמו שמתווספות רוחות ונשות, כך מתווסף לרמת נ"א רג'א לעולם זהה כבוד הפלג, שפתות (משלית) ברב עם הדרות מלך ובאפס לאם מחפת רזון.

הדרת מלך - זה וזה כבוד הפלג שמתווסף לרמת לעולם הזה. מחפת רזון - זה הקטנות דמותו של מלך שמקטין מהעולם הזה, כך מקטין גם למעלה, שהרי אותו זיו לא יורד, ונחשב על שגרען הדריות שלמטה כמו שלמעלה, שפתות (בראשית ט) כי בצלם אליהם עשה את האדם. והוא מקטין צלים אליהם למטה ודרימות וקיון לעולמה, וכך אריך אדם להתעסק בפריה ורבייה ולעשות צלים אליהם להנידל כבוד ה' בכל הצדדים:

ע"כ מההשומות.

השלמה מההשומות (סימן לח)
ר"מ

מצוה זו לקים מצות פריה ורבייה לקים בן ובת. בגין דאב פמן י', ואם פמן ה', בן פמן ר', בת פמן ה'. ואב ואמ דלית לון בן ובת, גם יי' לא שריא עליהו, ובגונא דא בעובדא דבראשית אמר פרו ורבו. פרו משטרא דימינא ורבו משטרא דשמאלא דבריה ברא אלקים כלל, וברא דא עמדו דאמצעיתא. את הארץ דא שכינתה. ואמאי אריך ד', באב ואמ בן ובת. בגין דהא אתקדשו ואתברכו בשלש קדושים ושבע ברקאנ דאינון י', אריכין למשוי ד' אthonon דשרין עליהו עשרה, למשוי בר נש רשות היחיד למאירה, דריבבו ד' וגבבו י'. ומאן דמתעסק באורייתא ובמצוה בדחילו

לכל סטרין ולמלך רוחין ונש망תין למשוי יקראי דקדשא בריך הוא עילא ותפאה. אבל מאן דלא מתעסק בפריה ורבייה איזער דיוקנא דMRIה דלא אשכח בהאי עלמא. וגרים דלא שרייא שכינתא בהאי עלמא דפמה דאתוספן רוחין ונש망תין, הבי אתוספ לנטחתא (נ"א רג'א) בהאי עלמא זיו יקראי דמלכא דכתיב (משל י"ד) ברב עם הדרת מלך ובאפס לאם מחפת רזון.

הדרת מלך דא זיו יקראי דמלכא דאתוספ לנטחתא בהאי עלמא, מחפת רזון דא עיריו דיוקנא דמלכא דאויער מהאי עלמא, הבי אויער מעילא. דהא ההוא זיא לא נחית, ואתחשב על ההייא בר נש פאילו אוישיד דמיין דגרען דיוקנא דלתקא בגונא דלעילא דכתיב כי באלים אללים עשה את האדים, ואייהו אויער צלים אללים לתקא, ודרימות ודיוקנא לעילא. ועל דא אצטראיך בר נש לאתעסקא בפריה ורבייה ולמעבד צלים אללים לאסגאה יקראי דיז בכל סטרין: (עד כאן מההשומות)

השלמה מההשומות (סימן לח) רעיא מהימנא

פקודא דא לקים פריה ורבייה לקים בן ובת. בגין דאב פמן י', ואם פמן ה', בן פמן ר', בת פמן ה'. ואב ואמ דלית לון בן ובת, גם יי' לא שריא עליהו, ובגונא דא בעובדא דבראשית אמר פרו ורבו. פרו משטרא דימינא ורבו משטרא דשמאלא דבריה ברא אלקים כלל, וברא דא עמדו דאמצעיתא. את הארץ דא שכינתה. ואמאי אריך ד', באב ואמ בן ובת. בגין דהא אתקדשו ואתברכו בשלש קדושים ושבע ברקאנ דאינון י', אריכין למשוי ד' אthonon דשרין עליהו עשרה, למשוי בר נש רשות היחיד למאירה, דריבבו ד' וגבבו י'. ומאן דמתעסק באורייתא ובמצוה בדחילו

אותיות ששורות עליהם עשרה, להיות אדם רשות היחד לאordon, שרחבו ארעה וגבתו עשרה. וכי שמתעסק בתורה ובמצוות ביראה ובאהבת אדון, במקום יראה שריה שם י', במקום אהבה שריה שם ה', במקום תורה שריה ר', ובמקום מצוה שריה ה', במקום המתחשה שנאמר בה (שמואל-ב'יט) זוatta תורה האדים, כלול מהכל, שורה בו י"ד ה"א וא"ו ה"א, תהילים קכו' אם ה' לא יבנה בית שרוּא עמלו בוניו בו. מה זה שרוּא עמלו בוניו בו? אלו סמא"ל ונח�: ע"כ מההשומות.

נעשה אדם בצלמנו כדמותנו - שגכל בSSH צדדים כלול מהכל כמו של לומלה, באיברים מתקנים בסוד החכמה בראשי, הכל פקון עליו. נעשה אדם - סוד של זכר ונקבה, הכל בחכמה קדושה עליו. בצלמנו כדמותנו כדמותנו - להתקן זה בזה להיות [אך] הוא ייחידי בעולם שליט על הכל.

וירא אליהם את כל אשר עשה (ד"א כל) והגנה טוב מאר - פאן נתן מה שלא אמר כי טוב שני, משום שבו נברא הפטות. וכאן נאמר והגנה טוב מאר, והולכים כמו שאמרו החברים, והגנה טוב מאר - זה הפוט.

וירא אליהם את כל אשר עשה והגנה טוב מאר, וכי לא ראה אותו קדם? אלא הכל ראה הקדוש ברוך הוא. ומה שאמר את כל - לרבות כל הדורות שיכוראו אחר כן, וכן כל מה שיתהדר בעולם בכל דור ודור בטראם שיכוראו לעולם. אשר

עשה - זה כל מעשי בראשית שם נברא יסוד ועקר לכל מה שיכור ואיתה בשום מקום. יסוד ועקר בראות הקדוש ברוך הוא עד שלא היה, ושם את הכל במעשה בראשית. יום

וברחימיו דמאריה באמיר דיראה שרייא פמן י', באמיר דאהבה שרייא פמן ה'. באמיר דתורה שרייא ו', ובאמיר דמצוה שרייא ה'. באמיר דמחשבת דאתמר בה (שמואל ב' וואת תורה האדים, כליל מכל). שרייא ביה י"ד ה"א בוניו בו, מי שרוּא עמלו בוניו בו, איןין סמא"ל ונח� ע"כ: (עד כאן מההשומות)

נעשה אדם בצלמוני כדמותנו, דאתכליל בשיטת סטרין כליל מכל אגנון דלייל, בשיפי מתקנן ברזא דחכמתא כדיקאו יאות כלא תקונא עלאה. נעשה אדם בדקאו דבר ונוקבא כלא בחכמתא קדיישא עלאה. בצלמוני כדמותנו לאשתכללא דא בדא למחרוי (ר"א לע"ה) הוא ייחדי בעלם שליט על כלא:

וירא אלהים את כל אשר עשה (ד"א כל) והגנה טוב מאד, הכא אתפקן מה שלא אתмер כי טוב שני בשני בגין דתברי ביה מותא, והכא אתмер והגנה טוב מאד. ואזלא כמה דammer חביריא והגנה טוב מאד זה מות.

וירא אלהים את כל אשר עשה והגנה טוב מאד, וכי לא חמא ליה קודם. אלא כלא חמא ליה קדשא בריך הוא, ומאן דאמר את כל, לאסגאה כל דרין דייתון לבתר בן, וכן כל מה דיתהדר בעלם אוכל דרא ודרא עד לא ייתון לעלם. אשר עשה, דא כל עובדין דבראשית, דתמן אתברי יסוד ואעקר לא כל מה דיהתי ויתהדר בעלם אלבתר בן. ובгин קד חמא ליה קדשא בריך הוא עד לא ראה וישי כלא בעובדן דבראשית. יום